

Szamosi Fruzsina

A fiú és a boszorkány

Egyszer volt, hol nem volt, még az Üveghegyeken is túl, volt egy fiú. A fiút Noelnek hívták. Noel meg a szülei, és a hatéves húga egy város végén lévő, földszintes, kertes házban laktak. A kertjük egyik felében volt zöldséges, körtefákkal. A másik felében helyezkedett el a hinta és csúszda. Noel göndör, barna hajú, kék szemű, átlagos termetű fiú. Noel kedves, jó lelkű gyerek. Szokott rajzolni, mesét olvasni, rollerezni, kint játszani. Noel csupán attól különbözött többtől, hogy érdeklődött a varázslat, boszorkányok iránt. Rengetegszer beszélt ezekről. Ennek következtében a gyerekek sokat bántották. Noelnek nem voltak barátai.

A históriánk egy pénteki napon kezdődött. Noel bepakolt az iskolatáskájába a tanszereit. Utána reggelizett, megmosta arcát, fogát. Mikor a tíz esztendő fiú a hátára tette a táskát, így szólt édesanyja:

-Noelkém, képzeld, ma apud is el tud kísélni.

-Király! -süvöltötte- De a Rozi húgom nem fog jönni?

-Ő, nem. Mivel ma, az óvoda zárva van. A napot a nagyinál tölti.

Rozi ezt nehezen hitte el.

Noel szülei letették Rozit. Azzal a fiú meg a szülei mentek előre. Útközben néha csevegtek egymással. Noelt lépdelés alatt csak az a gondolat mérgesítette, hogy a suliban bántani fogják. Voltak az iskolájában kedves gyerekek is, csak kevesen voltak. Azokat a rossz gyerekeket, Noel székekké varázsolná.

Meg érkeztek az iskolához. A fiú elbúcsúzott szüleitől. Besétált iskolája hatalmas, vasrácsos kapuján. A gyerekek rögvest nekiálltak piszkálni a fiút. Ilyeneket mondtak neki:

-BÉNA A PÓLÓD! LÚZER! Szánalmas! Ha boszorkány vagy, tüntesd el magad!

Noel hiába kiabált, a többi nem hagyta abba.

Aznap gyorsan teltek a tanórák. Az utolsó órán, a matekon a tanár úr kihívta felelni Noelt. Noel helyesen felelt. Ötöst kapott. A többiek sárgállottak irigységükben. Amikor az óra végétért a rossz gyerekek bántották a fiút. Pontosabban gúnyolódtak, illetve megdobálták tanszereikkel. Noel dühében sírt. Mégis normális hangon mondta, hogy elmegy. (Amit most írok le azt ne utánozzátok le, mert veszélyes!) Noel megszökött a suliból. Mérgesen kutyaolt végig a városon, míg végül mezőre ért. A zöld mezőn észrevett egy színes követ. A kő a szivárvány valamennyi árnyalatában tündökölt. Noel csodálattal emelte fel a követ. Zsebre tette. Majd haza ballagott az otthonába, ami két órát vett igénybe.

Otthon Noel körül nézett, nem volt otthon senki. A gyerek szobába cammogott. A szobájában letette követ a padlóra. Aztán meg elővette könyvét, olvasott. A könyv egy varázsló és a rendőrök kalandját mesélte el.

A kő kissé fényleni kezdett. Aztán egyszer csak fiatal boszorkány leánnyá vált. Noel erre hirtelen oda fordította a fejét.

-Mi a.... Csuda? - értetlenkedett Noel, aki rögtön elájult

A boszorkány akit Boginak hívtak, közelebb lépett a szekrényhez. A szekrényen ácsorgott egy naptár. Bogit megütötte a guta amikor meglátta, hogy már háromszáz éve vált kővé.

Azután látta meg Noelt. Elő kapta varázspálcáját, segített Noelnek. Noel magához tért, s kérdezte a leánytól:

-Ki vagy?

-Bogi vagyok, egy boszorkány, de nem kell tartanod tőlem, mivel kedves vagyok. Illetve téged, hogy hívnak?

-Noelnek. Viszont nem hiszem, hogy az vagy.

-Pedig az vagyok.

-Akkor változtasd a festményen lévő két nyulat igazivá!

Bogi a varázspálcájával rá mutatott a festményre. S halljatok csodát! Tényleg igazi nyulakká váltak. Így már hitt Boginak. Továbbá Noel kért még egy nagy ketrecet a

nyulaknak. Bogi ígézett neki. Tettek bele répát, a nyulak a ketrecbe futottak. A nyulak bemajszolták elemózsiájukat.

Ámde a következő minutában kinyílt a bejárati ajtó. Noel oda kullogott, mert szerte volna tudni, hogy kik nyitották ki. Kik voltak hát ott? Édesanyja s Rozi. Anyukája megörült elvesztett fiának, utána leszidta szökése végett. Büntetést kapott!

Mégpedig azt, hogy nem rollerezhet két napig, meg egy hónapig többet kell segítenie a házimunkában. Noel kicsit nehezen, ámde beletörődött.

Majd a szobájába visszament.

Bogi a seprűjén ült. Kérlelte a Noelt, hogy repüljenek együtt a seprűn. Noel eleinte elutasította. Csakhogy Bogi nem adta fel. A végén Noel így szólt:

-Jól van, nem bánom. Előtte azonban elkérném magam anyától!

Noel megkérdezte az anyukáját, aki elengedte. Visszament a szobájába, ahol kinyitották az ablakot. Bogi meg a Noel rá csücsültek a seprűre. A seprűvel kiröpültek az ablakon keresztül. A levegőben lették magukat. Bogi a seprűt picit megcsapta, feljebb szállt. S Noel sokáig csodálta az elé táruló világot. Ha föl tekintettek a Mennyboltunkra, haloványan ugyan de láthattak a csillagokat. Hőseink hamar kiértek a városból. Egy rengeteg nagy erdő fölé kerültek. Leszálltak a seprűvel az erdőben. A szelíd fákon hemzsegték a madarak. Csicsérgés áramlott az erdőből. A fák körbe vettek egy nagy tavat. A tó a tenger összes árnyalatában pompázott. A tavacskában az állatok és a növények érintetlenül éltek s haltak.

Bogi és a Noel sétáltak a tó körül. Ahogy mentek egy nád hintához értek.

Bogi a hintára telepedett, mellé Noel is leült.

Neki álltak diskurálni. Bogi ekkor elmesélte: nemesi származását, és hogy nagyanyjától örökölte boszorkányságát, de többet ennél nem mondott. Majd Noel mesélte el eddigi életét.

Noel és Bogi megértették egymást, máris barátságot kötöttek.

Egyszer azonban Noel ezt mondta:

-Varázsolj ide egy sárkányt!

-De csak akkor, ha kutya feje, kakastaraja lesz!

-Haha! Rendben, ám legyen még neki, kacsalába, lepkeszárnya, patkányfarka!

Nevetgélve, Bogi oda ígézte a sárkányt. Jaj! Viszont az nem nézett ki sárkánynak, csupán egy élő kotyvasznak. Ezt a nevet adták neki.

Élő Kotyvassz életében először mozdult meg. Lépett. Majd hápogott, továbbá a kék vízhez közeledett. Bele totyogott. Noel meg Bogi szintén ezt tették. Lubickoltak Kotyvasszal.

Azután, mikor megunták, Bogi magát és Noelt a jól ismert földszintes házba teleportálta.

A gyerekszobában ez idő alatt senki se járt bent. A nyulak békésen szunnyadtak. Noel és Bogi megkönnyebbültek, aztán tanácskoztak, hogy hogyan mutassák be a lányt. Végül Noel arra jutott, hogy este mutatja be. S elsötétült az ég, a csillagok fölragyogtak. A félbe vágott Hold gyönyörű mosollyal köszöntött. Noel illetve családja a konyhában eszegettek. A vacsorai menü egy alma nagyságú hamuban süttötöt sajtospogácsa volt, amit a kemencéjükben készített édesanyjuk.

Miután elfogyasztották elemózsiájukat, Noel felállt s ezt mondta:

-Anyu, apu beszeretném mutatni újdonsült barátomat, továbbá nyúlfarmot szeretnék indítani!

A szülők faggatták Noelt. Ámde Noel csak felsüvöltötte Bogi nevét, ezzel jelezvén, hogy ideje megjelenni. Bogi kisvártatva, megjelent. Elmondta, hogy hívják, és megemlítette, hogy boszorkány. Noel szülei nevetve cáfolták a fiatal leányt. Boszorkányok márpedig nincsenek!

Bogi látszólag nem reagált erre semmit, előkapta pálcáját, varázsolt egy medvét. A medve dobálta minden hová az almáit. A medve végül sajttá vált, mely darabjaira hullott.

A házban ettől fogva mindenki hitt neki.

Rozi oda lépett Bogihoz. Rozi kérte a boszorkányt, hogy ígézzen neki hercegnő ruhát, tiarát. A boszorkánylány teljesítette e kérését. Rozi széles vigyorral arcán lecserélte régi koronáját, ruháját. Olyan lett Rozi mint egy igazi hercegkisasszony!

Bogi utána bemutatkozott Noel szüleinek. A család erősen megkedvelte.

A gyerekeknek idővel be kellett menniük a gyerekszobába. Ennek ellenére Noel cseppet se volt fáradt. A párnáért osont, majd orvul megcsapta Bogit vele. Ezzel párnacsatát indított. Bogi beszállt a játékba, dettó elővett egy párnát. Egyenesen ütötték egymást. Rozi nem párnacsatázott, hanem a játékaival teázgatott.

Egyszer csak Noel párnája feladta a harcot, a tollak kipottyogtak belőle. A fiú ettől megijedt. De Bogi a bájolóbotjával, visszaváltoztatta a régire a párnát.

Akkor már Noel is álmosnak érezte magát. Ásított. Ámde csupán akkortájt vették eszméltek rá, hogy az emeleteságnak nem három, hanem kettő emelete van. Félő volt, hogy egyiküknek a földön kell aludnia. Bogi picit gondolkozott, majd az ágyra varázsolt még egy emeletet. Így aztán a ház lakosai békésen szunyadhattak.

A következő nap, szombat reggel, Bogi, Rozi és Noel kint voltak. Játsoztak.

Ám ekkor Noel anyja behívta két csemetéjét a nappaliba. Eleinte csöndben csücsültek a kanapén. Noelnek meg Rozinak sejtelve se volt, hogy mit fog nekik mondani édesanyjuk.

-Drága gyermekeim, ezt régóta elkellet volna mondanom...-Ismét csend lett. Vajon mit szeretne közölni anyjuk?

- Szóval lesz egy fiú testvéretek.

A két testvér némán felállt, elcammogtak. Ezzel fejezték ki nem tetszésüket. Szegény asszonyon hatalmas bánat lett úrrá.

A gyerek kint elpanaszolták ezt Boginak. Bogi elmagyarázta nekik, hogy milyen nagy oktalanság volt ez tőlük, s megkérdezte nekik ez jól eset volna- e ha nem akarják, hogy megszülessen a gyermekük.

Majd hirtelen elaludt Noel és Rozi. Álomba merültek, ami valóságszerű volt. Az álomban Bogi is ott volt, rablók vették őket körül, majd megfogták őket. A bűnözők valamiféle börtönhöz hurcolták hármójukat. Ám akkor ott termett egy bátor lovag. A lovag hősiesen leszámolt a banditákkal, utána kiszabadította a foglyokat. A lovag miután végzett a rablók ártalmatlanításával, menni készült.

-Előtte kérem szépen jó lovag, vedd le sisakod! -kérlelte Rozi

A lovag levette, egy kék szemű, egyenes szőke hajú, gyenge testalkatú fiú állt szemük előtt.

-Ki vagy? -érdeklődött Noel

-A testvéretek akit nem akartatok- mondta miközben köddé vált.

A testvérek hitetlenkedve néztek egymásra.

Ez után felébredtek.

-Ez fog majd a jövőben történni- jegyezte meg Bogi- és még majdan sok jót fog cselekedni a testvéretek!